

ליל שבת קודש פרשת תצוה ה'תשס"ח

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל ל' ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' צ"ד המדבר מתיקון העולם ומהעאלת ניצוצי הקדושה שבכל דבר, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר על תמצית דברי רביז"ל בתורה זו), אמרו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין לו:): 'חייב כל אדם לומר בשבילי גברא העולם, וחייב לתקנו, ומהו התיקון, שיראה שיעלה כל הניצוצות שבכל דבר, וכשיסתכל בדבר מה, תיכף יאמין באמונה שלמה שיש בדבר הזה אותיות וניצוצות, וכשיש לו עין כזה, כשמסתכל בדבר מהעולם, בודאי נתעלין הניצוצות, וזהו (שמות כ"ח) "ועשית ציץ זהב מהור", 'ציץ', מלשון הסתכלות, כשהוא מהור באמונה ובחכמה, אז, "ופתחת עליו פתוחי חותם", היינו שתפתח על ידי עין כזה הניצוצות החתומים בכל הדברים, ותעלה אותם "קודש לה", עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר עבודת האדם לקדש ולטהר עיניו עד שבכל מקום שיסתכל יראה רק את אלקותו יתברך, עד דרך שכתוב (תהלים מ"ז) שויתי הוי"ה לנגדי תמיד, וכתב הרמ"א (ריש אורח חיים) שהוא כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים אשר הולכים לפני האלהים וכו' עיין שם, כי אלקותו יתברך נמצא בכל מקום, וכמו שכתוב (ישעיהו ו') מלא כל הארץ כבודו, וצריכין לכוון ראות עיניו להסתכל על האלקות שיש בכל דבר, ולהתקרב אל השם יתברך על ידי אותו דבר (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א'), ואז כשמתמיד בזה ימים ושנים רבים, לבסוף זוכה ששם הוי"ה ברוך הוא מאיר לפני עיניו תמיד, וכשמגיע להשגה זאת, אזי יש לו "עיני ה'" כביכול, כי עיניו נכללים לגמרי בו יתברך, ורואה רק את אמתת מציאותו יתברך בכל מקום שסתכל, בסוד (תהלים ל"ד) "עיני הוי"ה אל הצדיקים", שהצדיקים יש להם עיני ה', כי העינים שלהם רואים רק את אמתת מציאותו יתברך, ועל ידי זה יש להם כח להחזיר בני אדם בתשובה, כי אדם שעובר עבירה חס ושלום, אינו רואה עד היכן הפגם שלו מגיע, ומחמת אינו חוזר בתשובה, אבל הצדיק שיש לו עיני ה', רואה היטיב עד היכן פגם החטא מגיע, וכשהצדיק רוצה שאדם יחזור בתשובה, הוא נותן בו העינים הקדושים שלו על זמן מה, ואזי האדם רואה עד היכן הפגם שלו מגיע, ואין עונש גדול מזה, שזהו מה שנאמר אצל רבי שמעון בר יוחאי כשראה יהודה בין גרים שמסרו למלכות (שבת ל"ד): נתן בו עיניו ונעשה גל של עצמות, היינו שהצדיק נתן בתוכו העינים

קדושים שלו, ואז נעשה גל של עצמות, שנתגלה לו מה שהיה סגור ועצום ממנו עד עכשיו, ואין עונש גדול מזה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' צ"ח), נמצא שעיקר מדריגת אדם נמדד כפי העינים שלו, וכל מה שאדם זוכה לקדש ולטהר את עיניו, כן נכללים העינים שלו בהשם יתברך, וזוכה להסתכלות מהורה כולה קודש לה'.

והנה לפי זה מובן למה בני אדם מזלזלים מאד בצדיקים הדביקים בהשם יתברך, ואין להם השגה בהם כלל, כי אם אין לאדם עינים קדושים לראות אלקותו יתברך מכל דבר, ואינו מקיים שויתי הוי"ה לנגדי תמיד, נמצא שאינו מסתכל על אלקות, ואם כן איך יכיר צדיק שעינים שלו רואים תמיד רק אלקות, ואינו מסיח דעתו משם הוי"ה ברוך הוא כלל, הרי אם אינו מכיר את המקור של הקדושה, בוודאי לא יכיר את היוצא ממנה, וכמאמר של אנשי שלומינו, שכדי להכיר צדיק ואיש כשר, צריך להיות בעצמו צדיק ואיש כשר, ולכן מובן למה לא הכירו מעלת רבי שמעון בר יוחאי, ואיך מסרו אותו למלכות, כי רבי שמעון בר יוחאי היה דבוק בו יתברך בתכלית הדביקות, והיה לו עיני ה', אבל אלו שלא הגיעו לזה לא הבינו את מעלתו כלל, ולכן מסרו אותו למלכות, אבל כשרבי שמעון בר יוחאי "נתן בו עיניו", ומסר לו העינים קדושים שלו על זמן מה, "נעשה גל של עצמות" שנתגלה לו מה שהיה סגור ועצום ממנו עד עכשיו, וראה מה שפגם, וזה היה העונש הכי גדול, ולכן אשרי מי שזוכה לקדש ולטהר העינים שלו, ומשתדל בכל פעם להסתכל על האלקות שבכל דבר, ולקיים שויתי הוי"ה לנגדי תמיד, כי אז יזכה להארה של "עיני ה'", ויהיה לו השגה והרגשה בצדיקים הדביקים בו יתברך באמת, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את מצות עשיית הציץ, וכמו שכתוב (שמות כ"ח) **ועשית ציץ זהב טהור ופתחת עליו פתוחי חותם קודש לה'**, והנה יש לנו כלל מהספר הקדוש "תולדות יעקב יוסף" שקיבל מרבו הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, שקיבל מרבו אחיה השילוני, שכל מצוות התורה הם נצחיים, ושייכים בכל אדם ובכל זמן, ואם כן ראוי להבין איך מצות עשיית הציץ שייך לכל אדם בכל זמן, ואיך נוכל להוציא ממנה עצות טובות לעבודת השם יתברך, והנה על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הנה הציץ מלמד אותנו על הדביקות בו יתברך, שלא נסיח דעתינו ממנו יתברך כלל, ונקיים שויתי הוי"ה לנגדי תמיד, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שבת י"ב) **אסור להסיח דעת מן התפילין, קל וחומר מציץ, ומה ציץ שאין בו אלא אזכרה אחת, אסור להסיח דעתו ממנה, וכמו שכתוב (שמות כ"ח) והיה על מצחו תמיד, תפילין שיש בהן מ"ב אזכרות, קל וחומר שאסור להסיח דעת מהם, עיין שם, נמצא שעיקר הדביקות לומדים מן הציץ, ולכן ציץ הוא מלשון הסתכלות, וכמו שכתוב (שיר השירים ב') ומציץ מן**

החרכים, כי עיקר הדביקות ניכר בתוך העינים, כשאדם מכוון ראות עיניו להסתכל על האלקות שיש בכל דבר, ולקיים שויתי הוי"ה לנגדי תמיד, ואז העינים שלו נכללים בעיני ה', והוא מעלה ניצוצי קדושה שיש בכל דבר, וגורם תיקון העולם, וזהו ועשית ציין זהב מהור, היינו שיהיה לך הסתכלות יקרה ומהורה, שבכל מקום שתסתכל תראה את שם הוי"ה לפני עיניך, בחינת שויתי הוי"ה לנגדי תמיד, ולא זה בלבד, אלא ופתחת עליו פיתוחי חותם, היינו שיהיה הדביקות פתוח וחרוץ עליך כל כך, עד שכל מי שיסתכל עליך גם כן יראה "קודש להוי"ה", כי לשם זה נתן הכהן הציין על המצח במקום ראיית בני אדם, כדי שכולם יראו את שם הוי"ה בכתב בולטת, ויחזרו בתשובה שלימה ויבואו לדביקות, על דרך שכתב אצל רבי שמעון בר יוחאי "נתן בו עיניו ונעשה גל של עצמות", כי מהכהן שהוא הצדיק, קיבלו הסתכלות דקדושה, לראות עד היכן פגם העוון מגיע, ועל ידי חזרו בתשובה, וכן איתא בזוהר הקדוש (ויקהל ר"ח): שכל העזי פנים בישראל, כשהיו מסתכלים בציין, היה לבם נשבר בקרבם ומתביישים במעשיהם, עיין שם, נמצא שמן הציין יוצא לימוד עצום בדביקות הבורא יתברך שמו, איך לקדש העינים עד שזוכים לראות את ה', ולקיים שויתי הוי"ה לנגדי תמיד, והשם יתברך יזכינו להגיע אל קדושת העינים באמת, ונזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת תצוה ה'תשס"ח

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה ממלך וקיסר, מעשה ב' דף כ"ז, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, בהיותו על הים, ראו אותן האילנות הנ"ל (שהיתה הבת קיסר שם), וסברו שהוא יישוב, ורצה לילך לשם, כי חכמינו הקדושים אומרים (מדרש משלי פרק ו') עולם הזה דומה ליבשה ועולם הבא דומה לים, ואם לא הכין עצמו ביבשה מה יאכל בים, עיין שם, נמצא שעסקי אדם לטובת נשמתו לעולם הבא מכונים בשם "ים", ועסקיו לטובת גופו בעולם הזה מכונים בשם "יבשה", ועיקר הצלחת אדם בכל עסקיו הן ברוחניות והן בגשמיות,

הוא על ידי התקרבותו אל הצדיק, כי הצדיק נותן לו עצות טובות איך להצליח בעולם הזה ובעולם הבא, וכמו שאומר רביז"ל (ספר המדות אות צדיק סי' נ"ג) קרבת הצדיקים טוב בעולם הזה ובעולם הבא, ולכן כשראה בן הסוחר בהיותו על הים כמין אילנות על היבשה, רצה להתקרב לשם, כי אילן מרמז על הצדיק, וכמו שכתוב (משלי י"א) פרי צדיק עץ חיים, וכן איתא בתיקוני זוהר (תיקוני ו') עץ דא צדיק, ובמקום שיש הרבה אילנות, היינו הרבה צדיקים, בוודאי כדאי להתקרב לשם, אולי יקבל עצות טובות לנפשו.

וכשנתקרבו ראו שהם אילנות, ורצו לחזור, כי לא בקל זוכין להתקרב אל הצדיק, ופעם מקבל אדם חשק והתעוררות לנסוע אל הצדיק, והמית את יצרו באותו שעה, אבל אחר כך כשהוא בדרך, נופל מחשקו והתעוררותו ומתגבר עליו יצרו (ליקוטי מוה"ר חלק א' סי' ע"ב), ועל כן רוצה לחזור, ובפרט כשנדמה לו שהוא יחיד לבד, ואין אנשים אחרים נמצאים אצל הצדיק, אזי בוודאי יצרו מסית אותו לחזור.

בתוך כך הציץ הסוחר (היינו בן הסוחר הנ"ל) לתוך הים וראה שם אילן, ועליו כמראה אדם, וסבר שמא הוא מועה עצמו, והגיד לשאר האנשים שהיו שם, והביטו וראו גם כן כמראה אדם על האילן, והתיישבו להתקרב לשם, כי מיד שרואה שנמצאים עוד אחרים אצל הצדיק, והם מקבלים טובות ברוחניות ובגשמיות מן הצדיק, זה נותן התחזקות להתקרב לשם ולמעום מן האור הגדול של הצדיק.

ושלחו איש עם ספינה קמנה לשם, והם היו מביטים בתוך הים כדי לכוון את השליח, שלא ימעה מן הדרך, כדי שילך מכוון אל האילן הנ"ל, והלך לשם, וראה, שיושב שם אדם, והגיד להם, כי אם יסתכל אדם היטיב בתוך הים, שהם השגות רוחניות אלקותו יתברך, יבין מיד שעיקר התכלית הוא להתקרב אל הצדיק שיורה לו דרך אמת בחיים, ודייקא על ידי הצדיק יזכה לכל טוב ברוחניות ובגשמיות, כי הקדוש ברוך הוא שולח צדיקים בכל דור ודור לקרב נשמות ישראל אליו, וכמו שהוא יתברך נמצא תמיד, כן צדיקים נמצאים תמיד בכל דור (שיחות הר"ן סי' קצ"ב), וכן אמרו חכמינו הקדושים (סוכה מ"ה:): לא פחות עלמא מל"ו צדיקים בכל דור המקבלים אנפי שכינתא, ועיקר תקוות אדם להגיע אל מה שצריך להגיע, תלוי בהתקרבותו אל הצדיק, כי הצדיק מאיר עיניו באור אלקותו יתברך, ומלמד אותו עוצם החשיבות של כל נקודה טובה שזוכה לעשות בזה העולם, ושזה חלקו לעולם הבא ולנצח נצחים, ולכן אומר רביז"ל (ספר המדות אות צדיק סי' נ"ה) טוב לבלות זמן רב בשביל שעה אחת שיתקרב לצדיק, כי גם על כל המרחות והיגיעות שעושים בכדי

להתקרב את הצדיק, מקבלים שכר, וכל מה שיש לו יגיעות ומרחות יותר בתחלת ההתקרבות, הם טובה גדולה לאדם, כי על ידי זה זוכה אחר כך לקבל הרבה קדושה ומהרה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קפ"ה), והוא בכלל מה שאמרו חכמינו הקדושים (סוטה כ"ב.) על ענין "שכר פסיעות", שיש לאדם שכר על כל פסיעה שעושה לדבר מצוה, ופעם אמר רביז"ל לתלמידיו רבי יודל ורבי שמואל אייזיק ז"ל, שהוא מתגעגע מאד אחר הדרכים שלהם שהיו נוסעים בהם אליו, ואמר, שבכל פסיעה ופסיעה שלהם כשנסעו אליו, נברא מלאך מכל פסיעה ופסיעה, ואמרו אז לרביז"ל, הלא גם כמה יגיעות וכמה פסיעות אנו הולכין, קודם ששוכרין העגלה לנסוע, והשיב להם שבודאי גם זה בכלל, כי גם מאלו הפסיעות נברא מלאך מכל פסיעה ופסיעה (היי מוהר"ן סי' רצ"א), נמצא שכל דבר שאדם עושה בשביל התקרבות הצדיק, טוב לו בעולם הזה ובעולם הבא, ולכן אשרי הזוכה להתקרב אל צדיק אמיתי בעולם הזה כי זהו תקוותו לנצח, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, ולציית כל דבריהם, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך ולהכליל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת תצוה ה'תשס"ח

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ד' המדבר מהכנעת חכמי המבצע על ידי התגלות השגחה והרצון העליון, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על כמה נקודות שבתורה זו של רביז"ל), הכנעתם של החיות רעות, שהם חכמי המבצע, הוא על ידי חכם גדול שבקדושה, שיכול לקשר כל הרצונות בשורש הרצון, ששם הוא בחינת הסתלקות משה כידוע, והוא בחינת מצח הרצון, בחינת (שמות כ"ח): "והיה על מצחו לרצון", וצריך לקשר כל הרצונות שיש בעולם לשורש הרצון, ועל ידי זה הוא מתגבר ומכניע וסותר דעות חכמי המבצע, שכופרים ברצון, אך כנגד זה יש בחינת מצח הנחש, שהוא שורש חכמת המבצע, כי כל דבר יש לו שורש, ושורש חכמת המבצע הוא בחינת מצח הנחש, בחינת (שמואל א' י"ז): "ומצחת נחשת על רגליו", הנאמר בגלית, היינו בחינת מצח הנחש, כי גלית היה כופר, והיה רוצה להראות, שכל הסבות הכל על פי

הטבע חם ושלום, שזה בחינת מצח הנחש, אבל הצדיקים לוחמים עם חכמי הטבע, ומגלים השגחת השם יתברך בכל דבר, וזה בחינת מלחמת דוד וגלית (שמואל א י"ז), כי גלית היה יונק ממצח הנחש, בבחינת: "ומצחת נחשת על רגליו", שתלה כל הסבות בחיוב הטבע, שהוא מצח הנחש, ועל כן "חרף מערכות אלקים חיים" (שם), כי היה רוצה להראות, שהכל על ידי מערכת השמים כפי חיוב הטבע חם ושלום, ודוד היה איש חיל, ועמד כנגדו ואמר, שכבר היה לו מעשה כזו: ובא הארי והדוב דהיינו חיות רעות הדורסים וטורפים, שהם חכמי הטבע, ויצאתי אחריו והכיתיו היינו שהייתי מתגבר עליו והכנעתי והשפלתי אותו וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הגה עיקר עבודת הצדיקים בכל דור ודור להכניע חכמי הטבע, ולגלות רצון השם יתברך שיש בכל דבר, שהוא ענין גילוי השגחה, שאין שום תנועה בעולם שלא יהיה בה רצון השם יתברך, והכל מתנהג אך ורק בהשגחת המאציל העליון ברוך הוא, כי חכמי הטבע רוצים להראות בחכמתם כאילו הכל מקרה טבע ומזל, וכופרים בהשגחה עליונה, וכל יניקתם ממצח הנחש, שהוא היה הכופר הראשון, שהם"מ רכב עליו, והוא הסית את אדם הראשון לעבור על ציווי השם יתברך ולאכול מעץ הדעת טוב ורע, והכפירות נקראים על שם "מצח" הנחש דייקא, כי המצח מרמז על מדת העזות פנים היפך מדת הבושה והתשובה, וכמו שכתוב (ירמיה ג') ומצח אשה זונה היה לך מאנת הכלם, וכשארם מעיז פניו נגד הבורא יתברך שמו, וכופר בהשגחה עליונה, אין עזות גדולה מזו, והוא יונק ממצח הנחש רחמנא ליצלן, כמו שנאמר אצל גלית (שמואל א י"ז) ומצחת נחושת על רגליו, מצחת דייקא, לשון עזות מצח, ונחושת מלשון נחש, כי הלך עם טם של נחושת על רגליו, כמו טם שנושאים על המצח (כמו שפירשו המפרשים שם), ותלה כל הרגילות והסיבות בחיוב הטבע, שזהו "על רגליו" דייקא, כי גלית היה כופר גדול, ורצה להראות שהכל מקרה וטבע ומזל, ובא ללחום עם ישראל בעזות מצח, ולבטל אותם מן האמונה הקדושה, וכמו שכתוב (שם) ויגש הפלשתי השכם והערב וייתיב ארבעים יום, ואמרו חכמינו הקדושים (מובא שם בפירש"י) שבא לבטלם מקריאת שמע שחרית וערבית, אבל דוד לא פוחד ממנו כלל, והלך ללחום עמו בכח האמונה הקדושה, וכמו שכתוב (שם) ויבחר לו חמשה חלקי אבנים מן הנחל וישם אותם בכלי וגו', ואיתא בתיקוני זוהר (תיקון כ"א דף ס"ב.) שהחמשה אבנים הם כנגד החמש תיבות של קריאת שמע, שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה, וכלל כולם ביחד בתיבת "אחד" שהוא הכלי, והם כנגד החמש ספירות מחסד עד הוד ונכללים כולם ביסוד (עי' בספר עשרה מאמרות מאמר מאה קשימה ס' נ"ט שני דיעות בכוננת האבנים שהם כנגד הספירות, אם הם ממטה למעלה, או מלמעלה למטה, עיין שם) ובזה הרג את הפלשתי, וכמו שכתוב (שם) וישלח דוד את ידו אל הכלי ויקח משם אבן ויקלע

ויך את הפלשתי אל מצחו, כי דוד המלך לחם עמו בכח האמונה הקדושה, והכריז שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד, שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, והכל תלוי אך ורק ברצון העליון, ואין שום טבע מקרה ומזל כלל, וכן לחם עמו בכח האחדות של נשמות ישראל, שהוא "שמע ישראל", כי כשעם ישראל מתאחדים ביחד, לא יוכל להם שום אומה ולשון, ובוה הכניע וביטל מצח הנחש של גלית, והעביר אותו מן העולם, וכמו שכתוב (שם) ותבע האבן במצחו ויפל על פניו ארצה, כי העזות מצח של גלית לא היה לה תקומה כנגד דוד המלך שגילה ופירסם האמונה הקדושה והרצון העליון, וכן הוא אצל הצדיקים שבכל דור ודור, שהם לוחמים עם חכמי הטבע שהם הכופרים והאפיקורסים, ומגלים ומפרסמים את האמונה הקדושה בעולם, עד שנתגלה הרצון העליון של הקדוש ברוך הוא לעיני כל הבריות, ונשמות ישראל חוזרים בתשובה אליו יתברך, ולכן אשרי מי שזוכה להתקרב אל צדיקי אמת שבדור, כי על ידם יזכה לכפרת עוונות ולהגיע אל רצון העליון, להשתוקק אחריו יתברך ברצון מופלאג מאד, ואז עולמו יראה בחייו, חיי עולם הבא בעולם הזה, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את מצות לבישת הציץ על מצח הכהן, וכמו שכתוב (שמות כ"ח) והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לכל מתנות קדשיהם והיה על מצחו תמיד לרצון להם לפני ה', ופירש רש"י, את עוון הקדשים, לרצות על הדם ועל החלב שקרבו בזממא וכו', והיה על מצחו תמיד, אי אפשר לומר שיהא על מצחו תמיד, שהרי אינו עליו אלא בשעת העבודה, אלא תמיד לרצות להם אפילו אינו על מצחו וכו', עיין שם, ויש להבין מהו ענין לבישת הציץ על המצח דייקא, וגם מהו ענין ריצוי על דם וחלב הקרבן שנממא, ולמה ירצה הציץ אפילו בשעה שאין הכהן לבוש בו, וגם הרי יש לנו כלל מספר הקדוש "תולדות יעקב יוסף" שכל מצוות התורה שייכים לכל אדם בכל זמן, ואיך שייך מצות הציץ גם בזמן הזה, והנה על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן כל הענין מאד, כי הנה חכמינו הקדושים אומרים (ובחים פ"ח:) שהציץ היה מכפר על עזות פנים, שהרי בציץ כתיב (שמות כ"ח) והיה על מצח אהרן, ובעזות פנים כתיב (ירמיה ג') ומצח אשה זונה היה לך, עיין שם, הרי הציץ היה התיקון למדת עזות מצח, שהוא מדת חכמי הטבע שתולין הכל במקרה טבע ומזל, וכופרים ברצון העליון, והכהן שהוא הצדיק, היה לובש הציץ על מצחו לגלות את מצח הרצון, שהכל מתנהג אך ורק ברצון המאציל העליון ברוך הוא, והוא לוחם תמיד עם חכמי הטבע שרוצים להטיל פגם ומום ברצון העליון, ולהכניס ספיקות בנשמות ישראל חס ושלום, ולכן היה כתוב דייקא על מצחו "קודש לה'", לגלות ולפרסם לכל באי עולם שכל הבריאה כולה "קודש לה'" והכל

מתנהג ברצון העליון לבד, ועיקר הריצוי הוא על הדם והחלב של הקרבן שנממא, כי אף על פי שהביא הקרבן במהרה, אבל לפעמים מתגברים שאגות החיות רעות של חכמי הטבע להטיל מום ופגם ברצון איש ישראלי, ונממא הדם או החלב, ואז צריכין כח הכהן שהוא הצדיק, לכפר על זה ולהעלות הרצון חזרה אל השם יתברך, ולכן אפילו אינו על מצחו הציץ מרצה, לרמוז שמקדושתו של הכהן שהוא הצדיק נמשך סליחה וכפרה לכל נשמות ישראל בכל עת ובכל זמן, שיוכלו לעלות ולהתדבק תמיד ברצון העליון, על דרך שאמרו חכמינו הקדושים (זמא פ"ד): יחיד שעשה תשובה מוחלין לכל העולם כולו, וזהו והיה על מצח אהרן, שהציץ היה על המצח דייקא לכפר על עוון עזות מצח, וללחום עם הכופרים וחכמי הטבע שיניקתם ממצח הנחש, ונשא אהרן את עון הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לכל מתנות קדשיהם, שאהרן הכהן שהוא הצדיק, ישא ויגביה בקדושת הציץ שעל מצחו, את קדשי בני ישראל, אפילו אם יש בהם איזה פגם וחסרון מטומאת חכמי הטבע, כי יכניס בהם הרהורי תשובה והתעוררות הרצון, עד והיה על מצחו תמיד לרצון להם לפני ה', שתמיד בכל עת, אפילו כשאין הציץ על מצחו, יקשר הרצון שלהם לפני ה', ובוה יהיה כח לכל הצדיקים שבכל הדורות, לעורר נשמות ישראל תמיד אל השם יתברך, ולהציל אותם ממצח הנחש של חכמי הטבע, ולהכניס בהם אמונה מהורה. והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, שיעלו הרצון שלנו תמיד אל השם יתברך, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה ברית מילה יום א' פרשת תצוה ה'תשס"ח

ביום ראשון פרשת תצוה תשס"ח, היתה ברית מילה בבית מדרשו של מוהרא"ש נ"י, ובעת הסעודה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד מענין מצות ברית מילה.

פתח מוהרא"ש נ"י ואמר, בפיוט "יום ליבשה", שחיברו רבנו יהודה הלוי ראש המשוררים, אומרים, "למי זאת נרשמת הכר נא דבר אמת למי החותמת ולמי הפתילים", הנה "למי זאת נרשמת" סובב והולך על מצות ברית מילה הנרשם

בבשר כל יהודי, והוא הרשימה והחותם דקדושה שמוכיח שאנחנו בני אברהם יצחק ויעקב, ואנחנו מקיימים מצות ברית מילה בשמחה, אבל יש להבין על מהו ההמשך "הכר נא דבר אמת", על מי המכוון שיש לו "דבר אמת" ואיך זה מקושר למצוות מילה, וכן מהו "החותמת והפתילים"?

ויש לומר על פי דברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ק"ז) שאליהו הנביא יבא לגלות האמת בעולם, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (עדות פרק ח') אין אליהו בא אלא לרחק המקורבין בזרוע ולקרב המרוחקים בזרוע, היינו לרחק השקר ולקרב האמת, כי שקר מקרבין מילה ואמת מרחקין מילה (שבת ק"ד), כי בסדר האל"ף בי"ת אותיות ש-ק-ר הם סמוכין זה לזה, מה שאין כן אותיות א-מ-ת מרוחקין זה מזה, ומחמת זה השקר מתגבר מאד בעולם, ובני אדם מקבלין השקר בקלות, מה שאין כן האמת רחוק מאד מבני אדם, וקשה להם לקבל אותו, אבל אליהו הנביא יבא לעשות שלום בעולם, והוא יקרב המרוחקין בזרוע היינו אותיות א-מ-ת, וירחק המקורבין זרוע היינו אותיות ש-ק-ר, ועל ידי זה יעשה שלום בעולם, כי מיד שאוחזו אדם במדת האמת, יש לו שלום ואחדות עם כל הבריות, שהרי הוא מחפש ומבקש הקדוש ברוך הוא הנקרא אמת, וכמו שכתוב (ירמיה י') וה' אלקים אמת, ועל ידי זה ממילא יש לו שלום ואחדות עם כל הבריות, כי האמת הוא אחד, כי אי אפשר לומר על איזה דבר רק אמת אחד, כגון על כלי כסף אי אפשר לומר כי אם שהוא של כסף, אבל שקר יכולים לומר עליו הרבה, שהוא של זהב או נחושת או עץ וכו', נמצא שהאמת הוא רק אחד, היינו השם יתברך הנקרא אמת, וכל מה שמקושר אל השם יתברך נקרא אמת (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"א), ומיד שאדם מבקש השם יתברך יבא לאמת, ועל כן נקרא אליהו הנביא "איש אמת", וכמו שאומרין בפיוט "איש חסיד היה" (בזמירות למוצאי שבת) ופרח לו (או "ופרע לו" לפי גירסת המחזור ויטרי) "איש האמת" כי, כל ענין אליהו לגלות האמת בעולם, שכולם יבקשו את השם יתברך, וממילא יהיה שלום הנפלא בעולם, כי כולם יסבירו לזה לזה את האמת ויבואו כולם לעבדו יתברך שכם אחד (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ז), ולכן מסיים המשנה (שם סוף עדיות) אין אליהו בא לא לרחק ולא לקרב אלא לעשות שלום בעולם, כי אמת ושלום תלויים זה בזה, וכמו שכתוב (זכריה ח') והאמת והשלום אהבו, ומיד שמחפשים את האמת יהיה שלום.

והנה איתא בזוהר הקדוש (לך צ"ג.) שאליהו הנביא בא לכל ברית מילה, ומעיד לפני הקדוש ברוך הוא שישראל מקיימים מצות ברית מילה, כי מקודם אמר אליהו (מלכים א' י"ט) קנא קנאתי לה' כי עזבו בריתך בני ישראל וגו', ואמר לו הקדוש ברוך הוא, חייך, שבכל מקום שישראל רושמים רשימה דברית, אתה תבא ותעיד בפיד שמקיימים מצות מילה, עיין שם, ובמדרש איתא עוד (מוכא בבני יששכר מאמרי חודש תשרי מאמר

ד' אות ז) שהקדוש ברוך הוא הבטיח לאליהו שיכפר לכל העוונות של העומדים שם בברית מילה, עיין שם, נמצא שבכל ברית מילה מתקיים דברי המשנה הנ"ל, אין אליהו בא לא לקרב ולא לרחק וכו', אלא לגלות האמת ולעשות שלום בעולם, כי הוא מכריז ומעיד לפני הקדוש ברוך הוא שישראל מקיימים מצות ברית מילה בשמחה, וגורם לכל העומדים שם שיהיה להם כפרת עוונות, ואצל אליהו הנביא, העבודה לעשות שלום בעולם ולעזור לנשמות ישראל, עולה על הכל, ויותר חשוב אצלו מגילוי סודות התורה, וכמסופר בזוהר (נשא קמ"ד): אחרי שגילה רבי שמעון בר יוחאי האידרא רבא, שהם סודות התורה הכי גבוהים, תמה רבי שמעון ואמר, למה לא בא אליהו הנביא להיות עמנו בעת האידרא, ופתאום נגלה אליהם אליהו הנביא, ואמר שלא היה יכול לבוא מחמת שהיה עוסק בפדיון שבויים, להוציא רב המנונא סבא וחביריו מבית האסורים שנמסרו למלכות, והפיל את החומה של היכל המלך והוציא אותם, עיין שם, נמצא שאצל אליהו הנביא הכי חשוב לעזור לנשמות ישראל, ולהוציא אותם מצרותיהם ומעוונותיהם, והוא ענין התגלות האמת, ולעשות שלום בעולם, ועל ידי זה סוף כל סוף יהיה הגאולה.

נמצא לפי זה מובן מאד דברי הפיימן "למי זאת נרשמת הכר נא דבר אמת", שאנחנו אומרים לפני הקדוש ברוך הוא, "למי זאת נרשמת" יש לראות ולהכיר הרשימה של ברית מילה שאנחנו רושמים בבשרינו הנקראת "זאת", וכמו שכתוב (בראשית י"ז) זאת בריתי אשר תשמרו וגו', ולהתפאר בנשמות ישראל שמקיימים מצוה זו בשמחה, ומי מעיד בנו, הלא "הכר נא דבר אמת", הכר נא דברי אליהו הנביא שנקרא "איש אמת", שהוא בעצמו מעיד בפיו על כל בר ישראל שמקיים מצות ברית מילה בשמחה, והוא מכנים מדת האמת והשלום בעולם, שזהו "למי החותמת" רמז למדת אמת שהוא "חותמו" של הקדוש ברוך הוא, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שבת נ"ה) חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת, "ולמי הפתילים", רמז למצות תפילין הנקראים פאר, שהוא מדת התפארת, מדתו של יעקב אבינו, הנקרא אמת, וכמו שכתוב (מוכה ז) תתן אמת ליעקב (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' מ"ז), כי תמור אמרה ליהודה (בראשית ל"ח) הכר נא למי החותמת והפתילים והמטה האלה, ואיתא בבעל הטורים (שם פסוק י"ח) הפתילים בנימטריא התפלין, עיין שם, נמצא שכל דברים אלו מרמזים על מדת "אמת" שיכנים אליהו מלאך הברית בעולם, ועל ידי מצות ברית מילה אנחנו רושמים אות "אמת" בבשרינו, ומקרבים גאולתינו ופדות נפשינו, והשם יתברך יזכינו להגיע אל מדת האמת בשלימות, ויתגלה לנו במהרה אליהו הנביא שיבוא לבשר הגאולה, ונזכה לקבל פני משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

